

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.
 Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
 mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
 a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
 și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
 Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
 Manuscripte nu se înapoiază.

Sibiu, 20 Februarie st. v.

Articoli lungi, oficioși și neoficioși, telegrame, notițe mai lungi, mai scurte, ne întrețin despre festivitatea princiară a iubileului d-lui ministru-president Tisza. Sînt de cece ani de cînd dl Tisza s'a suit pe fotoliul ministerial și fiindcă al decelea an la găsît pe același fotoliu, serbează iubileul.

Eată dar' efectul, eată și cauza.

Nu cumva să alergăm și noi, ca să participăm la serbarea iubileului?

Nici vorbă, între nenumeratele merite ale d-lui iubilar strălucesc cel al sfîrmării naționalităților, al îndrumării Românilor la București și acum mai novisim strîngerea „dracilor“ la pîrete.

Trei lucruri am amintit din activitatea cea îndelungată ministerială a iubilarului. Însă și dacă amintiam mai multe sau numai pe aceste trei, sau și numai unul dintr'însele, ajungeam la același rezultat. Sfîrmarea naționalităților întru nimic nu se deosebesce de strivirea „dracilor“. Toate căile aceste duc la spriginirea elementului exclusiv maghiar pe contul naționalităților nemaghiare.

Nu scim dacă în alte puncte ale programei sale, dar' în punctul acesta ministrul-president al Ungariei, poate fi mîndru. Nici unul dintre toți colegii moderni, în și afară de Ungaria, nu poate dovedi o consecvență atît de statornică, cum a dovedit dl Tisza, în de cece ani de zile, întru a sfărma și a strivi naționalitățile nemaghiare din Ungaria.

Dacă nu 'i-a succes, vina nu este a se căuta nici decum în lipsa de voință a d-lui iubilar. Vina este a se căuta în firea cea trainică a naționalităților, cari, cu toate că li se pun toate pedecile, cu toate că li se subtrag toate mijloacele, au destulă tărie în sine, din care, după- ce au contribuit, de silă bucuoroase, la spriginirea elementului maghiar, se se susțină și pe sine, ba se facă simțită concurență elementului domnitor.

Și cu toate aceste eată că și Români concurg la iubileul d-lui ministru-president.

Deputatul Vincențiu Babeș, în ședința casei deputaților de alaltăieri, pune ministrului iubilar și colegului seu dela justiție, întrebări, cari privesc naționalitățile nemaghiare.

Nu presupunem că întrebările au fost anume rezervate pe ziua iubileului. Credem însă că au fost provocate cu deosebire de răspunsul dat în 28 Februarie de către ministrul-president deputatului Steinacker, în care atotputernicul iubilar promite a strînge la pîrete „dracii“ naționali.

Ocaziunea sa dară de a „sfărma“ sau „strivi“ naționalitățile nemaghiare de nou este dată. Atât iubilarul cât și colegul seu dela justiție sînt puși în pozițiune a „sfărma“ și „strivi“ în concret dacă au pentru- ce. Învinuirile abstracte-ideale, vorbite pentru publicul, care nu cunoaște raporturile dinlăuntru ale statului Ungariei, au să fie înlocuite prin ceva real,

dacă se poate, dacă nu, să încete, atît în parlament cât și în presa oficioasă, odată pentru totdeauna.

Așa înțelegem interpelațiunile deputatului Babeș, și nici că pot fi altfel înțelese. Numai oameni, cari nu vor să stee nici cînd cu adevărul de vorbă vor căuta subterfugii, sau vor arunca năsip în ochii altora cu scop de a ascunde miseria, de care se bucură naționalitățile sub guvernul fericit, de a-și vedea căpetenia sîrbînd rămânerea în șeaua puterii de cece ani de zile.

Deci, pare că scim ce pulbere are să se răscolească din partea interpelațiilor. Și pentru- ce nu s'ar răscoli? Au nu sînt de o parte mîndri de succesul strălucit cu numărul anilor la putere? Și dacă sînt mîndri, nu pot fi de altă parte superați, că mai sînt muritori, cari le amăresc dulceața în momentele cele mai inoportune?

Spulberătura de vorbe, așa este, are să resune de pe fotoliile ministeriale, dacă cumva nu se vor pune și întrebările deputatului Babeș la același dosar, în care odihnesce pînă acum interpelațiunea cea pe cât de malițioasă, pe atît de incomodă a deputatului Blasiu Orbán.

S'ar părè că ne bucurăm cum în felul acesta participă și Români la sîrbătoarea ministrului-președinte!

Nimic mai puțin decît aceasta.

Am fi dorit să serbăm și noi din toată inima o sîrbătoare patriotică în sensul cel mai adevărat al cuvîntului. Sîrbătoare patriotică, la care Români ca Români și totodată ca cetățeni ai statului unguresc să fi luat parte.

Iubileul ministrului-president a t u n c i avea adevărata splendoare, cînd nu numai Maghiarii, ci toate naționalitățile Ungariei aveau cuvînt să se îmbulzească în giurul iubilarului.

Dar' nici pe conaționalii sei iubilarul nu 'i-a sciut câștiga statornic. Causă destulă, ca și festivitatea să sufere de oare-care sârbeșime oficioasă. Comiții supremi, supușii sei oficiali; deputații „liberali“, creaturele sale; deputați polițienesci și din cetățile, căror li s'a dat, s'au care așteaptă vre-un favor, — eată cine a decorat iubileul.

Efectul pompei oficioase, a cărei martoră a fost alaltăieri Budapesta, nu poate fi de o intensitate mare, fiindcă cauza efectului încă nu-și întinde rădăcinile mai departe de sfera autorității oficiale.

A putut arêta oare-care splendoare festivitatea, însă splendoarea a fost, ca și soarele de earnă, lipsită de căldura, care încălzește obicînit numai inimile pline de recunoștință pentru fapte adevărat patriotice.

Aușim de multe ori dîcîndu-se, cetim de multe ori, că Maghiarii sînt politici buni.

Poate că nouă ne este dat, să pîtrundem în adevărul acelor ce se dîc și se scriu despre calitatea aceasta a Maghiarilor în genere.

După noi, politici buni sînt, cari sciu atrage și nu resping. Atragerea, câștigarea

inimilor încă nu am simțit să o fi exercitat nici unul dintre bărbații maghiari cu oare-care rol politic mai departe decît între marginile naționalității lor.

Eată dar' pentru ce nu s'a putut, ca iubileul să se smulgă din atmosfera cea rece în care s'a manifestat. Cu toate trimbișările prin țiaristica oficioasă s'a dovedit și de astă-dată, că anii nu sînt de ajuns pentru a încălzi pe oameni la sîrbători și pentru ele.

Dar' încă un lucru. Asigura-va splendoarea iubileului, cum a fost, pe dl iubilar de alți de cece ani pe scaunul ministerial?!

Interpelațiunea dlui Vincențiu Babeș

o reproducem pentru importanța ei încă odată după stenogramele biroului stenografic al dietei dimpreună cu motivarea precum urmează:

Vincențiu Babeș: On. casă! Nu mă îndoiesc, că toți ne aducem aminte de interpelațiunea făcută în 4 Februarie n. decătră dl deputat Blasiu Orbán, al cărei conținut ne va fi cu atît mai mult în memorie tuturor, cu cît după cum scim acela a aflat în zilele trecute, răsunit în dietă în decursul pertractărilor sale lungi precum și afară de dietă în jurnalistică, ba după cum ne-am convins în zilele trecute cuprinsul acelei interpelațiuni a jucat rol și în un proces de presă din Arad. Mărturisesc, on. casă, că nu bucuoroș citez această afacere în această dietă, deoarece- ce sciu din experiență, că spiritele sînt foarte agitate și preocupățiunea domnesce între noi în așa măsură, încât e foarte gingaș a vorbi în dietă despre astfel de lucruri. Dar' sînt datorințe pe cari a le nebagă în seamă nu e permis. Eu cînd am primit să fiu membru al acestei case, am primit sub condițiunea și respective cu propusul, ca să contribuiesc după puteri a aduce în curat, pe cât se poate, neînțelegerile și respective să propun aducețea lor în curat. Dl deputat Blasiu Orbán, vorbind despre agitările naționalităților și despre verdictele curții cu jurați din Sibiu, a afirmat, că „guvernul dă curs liber în țeară nu numai agitărilor și conspirațiunilor secrete, ci chiar și răsvertirilor publice“.

On. casă! Aușend aceasta, am ținut că e imposibil așa ceva, deoarece- ce toți scim că această țeară e de 10 ani sub guvernarea on. dn ministru-president Tisza și scim foarte bine că dînsul a declarat aci în dietă de repețe ori, că nu va permite astfel de agitări în contra patriei și că va zdrobi miscările nelegale respective nisunțele naționale contrare statului. Chiar și alaltăieri am fost martori ai declarațiunii sale, că astfel de draci, — de cari slavă D-lui sînt pușini, îi va trînti la pîrete, (Aprobări) ca să nu se mai poată mișca de acolo.

Dacă scim aceasta și dacă de altă parte, cel puțin eu din parte- mi pot dîce, că n'am aușit să fi existat vre un drac, pe care să- l fi lipit la pîrete, nici n'am cetit despre naționalități zdrobite din cauza agitărilor lor dușmănoase statului, dacă dar' scim aceasta trebuie să ne umplă mirarea, că cum e posibil să existe în țeară astfel de agitări, de cari a amintit dl deputat Blasiu Orbán.

Dl deputat Blasiu Orbán dîce mai departe în motivarea interpelației sale: „În părțile de meadăși ale Ardealului se propagă ură în contra statului maghiar decătră o mulțime de foi claudestine — în două limbi — se propagă defăimarea fără exemplu și nedreaptă în contra națiunii maghiare. Citesce în traducere fidelă câțiva specimeni din țiarul cotidian român din Sibiu, din „Tribuna“, care precum se susține, în articolul incriminat ar fi declarat: Maghiari au pus

alternativa: ori pieri tot ceea- ce nu e Maghiar de pre acest pămînt ori se desființează statul ungar“. Apoi continuă: „O vieță trebuie la toată întemplantă să se stingă: ori a Românilor ori a Ungariei și deoarece- ce Români și Sașii sînt prea slabi față cu Maghiarii, sînt avisați în mod fatal la o dușmănie oarbă în contra statului maghiar. Adresează deci provocarea prin cuvintele: Trebuie să pîndim ocaziunea ca să- l sguidim din temelii, adevă pe statul maghiar —, să- i căutăm pretutindeni dușmanii, ca să ne unim cu ei și să ne încercăm a- i face pretutindeni dușmani pe unde ajungem. Mai departe așită pe Sași, ca să urească împreună pe Maghiar și să provoace în contra Maghiarilor pe marea Germană etc., și poate aceste numai pentru aceea, pentru- că la condamnarea alor doi ucigași, procurorul reg. și- a susținut acusa în limba maghiară — și pertractarea ținută în 3 Februarie înaintea curții cu jurați din Sibiu n'a servit spre altceva, decît că prin vorbirile lor de apărare au atacat în public statul maghiar spre marea bucurie a publicului“.

Acestia sînt specimeni. Mărturisesc, on. casă, că eu cunosc persoanele, dar' articolul în sine și decursul pertractării nu l'am cunoscut. A fost și cu neputință, deoarece- ce nu cetesc foaia română „Tribuna“. Cred că nîme nu e în stare a ceti toate țiarele. Despre decursul pertractării cu atît mai puțin am putut ave cunoscință, deoarece- ce aceasta s'a întemplant numai în 3 Februarie, va să dîcă în țiuă precedentă de ce Blasiu Orbán a făcut interpelarea. 'Mi-am ținut dar' de datorință a- mi procura înainte de toate în original acel articol și însemnările stenografice despre decursul pertractării procesului. Aceste le-am studiat și pot dîce — fără de a mă identifica cu acel articol sau cu apărarea, — că n'am aflat acele cuvinte, cari s'au citat și nici acel înțeles. Se poate că sînt preocupat, că judec altcum, decum ar judeca asupra faptului onorata casă, dacă l-ar cunoaște *ex professo*, dar' tocmai de aceea cred, că e de stricta datorință a guvernului a aduce claritate în această afacere și a ne da deslușiri desevîrșite.

Onorată casă! Aceea e sigur, că în țeară sînt nemulțumiți și între acestia și ultraisti atît pe de o parte, cât și pe cealaltă, și că nici nu prea alegem cuvintele, prin cari ne atacăm unii pe alții; — de a fi ajuns însă așa departe, încât să conspirăm în contra patriei, și să anunțăm astfel de provocări în public, așa dîcînd în aușul guvernului și al țerii, totuși e o absurditate.

Din cauza aceasta 'mi-am ținut de datorință a mă adresa cu o interpelație mai întăiu către dl ministru de justiție, și în rîndul al doilea către dl ministru-președinte, ca către ministrul de interne spre lămurirea lucrului. Nu voesc să atac, nici să provoc pe nimenea, și nici nu voesc a grăbi aducerea în curat a lucrului; nici nu voiu pune multe întrebări premergătoare, deoarece- ce o scim prea bine, că onoratul guvern își cunoaște și își va împlini datorința.

Onorată casă! Precum aș binevoit a observa, eu nu voesc a paralisa unilateral acusa grea făcută de dl coleg Blasiu Orbán, nici nu- i deneg buna credință cu privire la cele predate în interpelație, — și chiar din pricina aceasta mă alătur și eu către aceea, și am dorit numai a cere deslușiri mai extinse la unele împregiurări, ținînd toate aceste de neîncungiurat de lipsă.

În urma acestora interpelația aceea e următoarea:

Interpelație

cătră dl ministru de justiție și cătră dl ministru-president ca ministru de interne:

Avînd în vedere cuprinsul interpelației făcute de deputatul Blasiu Orbán în 4 Februarie, în urma căreia numitul deputat afirmă despre agitațiunile naționalităților și despre un verdict Sibiian, că „guvernul permite curs liber în țeară nu numai uneltirilor și conjurațiunilor continuate

în secret, ci și agitațiilor publice", mai de parte că „în părțile de meadă-și ale Transilvaniei anumite foi răspândesc ura neînfrănată împotriva națiunii maghiare", cu deosebire însă, că foaia română „Tribuna" în unul dintre articolele ei incriminată îndreaptă către Români provocățiunea ațâțătoare: „Trebuie să pândim ocaziunea, spre a sgdului statul unguresc în temeliile sale; să căutăm pretutindenea dușmanii ei; ca să ne unim cu ei, să ne silim să-i facem dușmani pretutindenea, unde străbatem" ș. c. l. — pe acest temei și fiindcă curtea cu jurați din Sibiu a pronunțat cu toate aceste un verdict de achitare, dînsul a provocat pe ministrul de justiție, să ridice amintita curte cu jurați prin ordinațiune sau printr' o lege. Deoarece subsemnatul a cetit de atunci articolii din cestiune ai „Tribunei" precum și însemnările stenografice, n'am aflat însă pretinsa răspândire de ură în contra națiunii maghiare nici provocare la dușmănie în contra statului ungar și nici chiar gând rău în contra maghiarimei și fiindcă datorința guvernului și respective a organelor lui e a clarifica adevărul, mă alătur la interpelațiunea d-lui deputat Blasiu Orbán și mă adresez cu rugarea cătră:

1. Ministrul de justiție, ca răspundend la interpelațiunea d-lui Orbán să expună casei fidel și pe larg starea lucrului, să aștearnă articolul incriminat în traducere fidelă și autentică și nu în nisece părți scoase din context și traduse cu greșeli, să citeze fidel și pe larg momentele principale ale apărării din procesul de presă din cestiune, astfel ca casa să fie pe deplin orientată și să-și poată forma o judecată temeinică asupra stărilor, ce eventual pretind sanare.

2. Cătră ministrul-president ca ministru de interne: Să binevoiască a se exprima înaintea casei, dacă în cursul guvernului seu de 10 ani, în care timp dînsul a dispus de întreaga putere a țerii și precum se scie a urmărit cu atențiune mișcarea naționalităților, — a descoperit unde și când și care conjurație secretă a naționalităților în contra statului unguresc? Și dacă da, în ce mod și cu ce succes dînsul a dispus cu privire la pedepsirea lor? Dacă însă nu s'ar pute constata așa ceva, ce scop și ce cauză are, că ele neconținut se inventează și se denunță decătră diarele maghiare și decătră politici chiar și în casa deputaților?

Aceasta îmi e, onor. casă interpelațiunea. Cred, că e în interesul patriei și al nostru al tuturor de a cunoaște adevărul în tot cuprinsul seu și a-l clarifica, pentru-că la din contră ne înstrăinăm decătră olaltă, mai mult din cauza mistificațiilor. E drept, că tocmai momentul acesta nu e favoritor pentru o ponderare moderată dar' sperez, că și până atunci — până când on. majoritate va simți necesitatea, ca să cercăm și examinăm din fundament, care e cauza, că există o astfel de agitațiune între popoarele țerii — nu e bine a spori cu intențiune mistificările.

Foia „Tribunei“.

Sfântul Nicolae.

de Matilda Poni.

(Urmare 1.)

Nu trecu multă vreme și el se întoarse cu un om încă tânăr, bălan și cu barba subțire. Ferarul durmia și gemea prin somn.

— „Ce a pățit bărbatul d-tale?“ întrebă doctorul vedend mâna cea legată.

Femeia îi povesti cât scia și ea.

— „Ține d-ta luminarea să ved“.

— „Nu, nu mamă, eu voiu ține luminarea“ — dîse băiatul repede, luând luminarea din mâna ei. — „Ședți d-ta liniștită dincolo cu copiii, ca să nu facă vuet“. — Și femeia ascultă de băiatul cel de dește ani, atât era de spăriată și de nemernică.

Doctorul descoperi cu pază mâna.

Băiatului i se făcu negru înaintea ochilor de groază. — Două degete lipsiau. El se plecă repede cătră doctor: — „Mă rog, nu spuneți nimica!“

Tocmai intră femeia earăși în odaie.

— „Ce este? — Nu-i primejdie? — Are să se vindece de grabă?“

— „Da, nu-i primejdie!“ — răspuse doctorul. — „Se va vindeca, numai îi trebuie liniște. Eată ce să pună la mână, și aici îi scriu ceva ca să doarmă. — Însă luați seamă, să nu bea vre-un copil, sau să iee el mai mult de dește

De altcum cred, că ori-care ar fi cauza acestor aparente, n'ar trebui să le explicăm astfel și cu deosebire n'ar trebui să le inventăm și să le răspândim în lume ca nisuițe direct în contra patriei îndreptate, deoarece-ce ele numai ne strică, dar' nu folosesc nimenui.

Eu cel puțin nu sciu aproba când se scriu și se răspândesc înaintea lumii astfel de lucruri, cari dacă sînt adevărate, sînt de a se atribui, nu într'atâta naționalităților neliniștite, ci mai virtos politici de 17—18 ani dominante maghiare.

Președintele: Interpelețiunea se va comunica dlor ministri de justiție și de interne.

Blasiu Orbán: On. casă! Sciu că regulamentul casei nu-mi permite, ca să fac observări la vorbirea d-lui deputat. Nici nu doresc să fac, ci mă alătur la interpelațiunea d-lui deputat și rog pe dnu ministri, să binevoiască a răspunde la interpelațiunea mea cât se poate de îngrabă, pentru-ca să mi se dea privilegiu, ca să mă pot rectifică și față cu interpelarea.

Revistă politică.

Sibiu, 20 Februarie st. v.

Cu privire la lupta economică între Austro-Ungaria și Germania s'a discutat în camera deputaților din Viena cestiunea sporirii tarifei vamale pentru grâne de cătră Germania, și un deputat, d. Jahn, a atacat cu violență politica economică a imperului german. Astfel d-sa, după-ce arătă că industria austriacă suferă foarte mult din cauza concurenței ce fac industriile străine, adause, că față cu măsurile politice-economice luate astăzi de Germania, care sînt în special îndreptate contra Austro-Ungariei, nici nu poate să mai fie vorba despre o uniune vamală cu Germania, ci, din contră, Austria trebuie să răspundă cu măsuri puternice și suficiente de retorsiune, care se vor întinde negreșit și asupra industriei. Ne aflăm — dîce d. Jahn, — în fața unei împregiurări de o mare însemnătate, și nu poate să fie cătuși de puțin indiferent pentru industria austriacă, în ce chip va fi condusă această acțiune politică-comercială. În cestiunea de față nu există nici un conflict de interese între agricultură și industrie. Germania, în actuala sa acțiune, a comis o mare greșală prin faptul că, prin sporirea tarifei vamale asupra granelor, se prezintă ca o țeară curat agricolă, provoacă pe Statele mărginașe la măsurile de retorsiune și vatemă prin aceasta propria sa industrie. Dar' și noi am comite aceeași greșală, dacă am privi actuala acțiune numai din punctul de vedere al producțiunii pămîntului. Re-

picături, să nu se întemple o nenorocire. Sînt foarte tari“.

— „El doarme atât de bine, încât nici nu a simțit când i-ai căutat mâna“ — dîse femeia puțin mai liniștită.

— „Se vede că a mai luat ceva de dormit. A mai fi fost la vre-un alt medic“ — dîse doctorul și se sculă pentru a eși. — Băiatul îl urmă.

— „Ce a putut să i se întemple tatei, d-le doctor?“ — îl întrebă afară.

— „Nu pot să sciu, însă ceea-ce ved e, că două degete sînt amputate, adevă tăiate de un doctor. Ce-i tata d-tale?“

— „Ferar“.

— „Atunci i-au fost degetele sfărmate și a trebuit să i se facă imediat o amputațiune. Primejdie nu e, însă trebuie să-și aleagă altă breaslă“, — și doctorul plecă.

O altă breaslă! — Acuma! — Cu trei degete la mâna dreaptă!

Dimitriță stătă un moment ca amețit. — Ce era de făcut? El scia, că părăle nu sînt în casă. Ce n'ar fi dat acuma să fie mai mare, să poată lucra, căștiga ceva, să fie de un ajutor în loc de a fi o povoaară pentru nefericitul seu tată.

El stătă mult pe gânduri. Când se întoarse în casă, copiii ceilalți erau culcați și mama lui se închina dinaintea icoanelor, mulțumind, că D-șeu îi ferise de o mai mare nenorocire.

Trecură zile și săptămâni. — Măna ferarului era cu totul vindecată și el tot o ținea învățată și nu se ducea la lucru. Femeia lui se

lațunile noastre cu Ungaria nu vor aduce de astă-dată o mare pedecă acțiunii noastre. Deși în aceste din urmă timpuri s'au vedut pe acolo sforțări serioase pentru ridicarea industriei, totuși Ungaria nu se poate prezenta decât ca țeară agricolă. Și dacă Austria nu are nimic contra tarifei vamale asupra granelor, apoi nici Ungaria nu poate obiecta nimic contra tarifelor industriale devenite absolut trebuincioase pentru producțiune, și ne place a crede că, în actualele negoțări, guvernul austriac va să se apere cu cea mai mare seriozitate și energie interesele industriei austriace.

Ungaria are trebuință de noi — sffrșesce dl Jahn — ca de cei mai de aproape și mai buni consumatori ai ei, și noi avem nevoie de Ungaria spre a ne trece industria. De aceea închei rugănd pe guvernul nostru ca, în viitoarea sa acțiune politică-comercială, să apere pe cât se va pute mai bine industria noastră.

„Reichstag“-ul german a aprobat creditul supleter pentru Camerun amensurat propunerilor comisiei. Principele de Bismarck accentuă, că o politică colonială numai atunci e posibilă, dacă aceea e urmărită de popor. Guvernele ar trebui prin eventualele alegeri nouă să scie, cum cugetă poporul despre o politică colonială. Atitudinea de față a „Reichstag“-ului ar pute numai întări rezistența străinătății în potriua politicii coloniale germane. Domnul de Bismarck dîse, că în Anglia s'au publicat enunțări confidentiale de ale d-sale, acesta ar fi un semn al unei mari indispozițiuni. Din partea engleză i s'au făcut imputări, că s'a declarat nefavorabil asupra Egiptului; el însă n'a făcut aceasta, nici n'a dat vre un sfat, cerut din partea Angliei. La cererea, de a-și exprima cel puțin părerea, el a răspuns, că ca ministru englez el ar vîna după întervinerea Sultanului, Egiptul nu l'ar anecta, ca să nu provoace rivalitatea Francei. Dacă însă — dîce Bismarck — Englezii ar voi să anecteze Egiptul, noi nu i-am împedeca; nouă ne zace în interes mai mult prietenia Angliei, decăt soarta Egiptului. Dacă oamenii ascultau de mine, Anglia se afla astăzi poate într'o poziție cu mult mai bună.

Aproape toate diarele mai proaspete din Londra aprobează hotărîrea guvernului, de a rămînea în funcțiune; — o spun însă, că poziția guvernului va rămînea primejdioasă, deoarece-ce cu privilegiul pretensiunii, de a acorda un credit pentru continuarea campaniei în Sudan e de a se aștepta la o coalițiune a conservativilor cu radicalii. „Daily Te-

legraph“ își exprimă speranța, că guvernul în timpul cât va mai pute încă resufla, se va gândi serios la aceea, că prin declarări reciproce nu se va pute efectul în-lăturarea diferențelor ivite între Anglia și Germania.

Din Roma se telegrafează, că parlamentului italian i se va preda o cartă verde despre pertractările conferenței africane. Din Tripolis sosese sciri, că ordinea și liniștea sînt restabilite. Căpitanul Ferrari, care a predat negusului din Abisinia epistola și prezenturile regelui Umberto, va pleca cât mai îngrabă din Massauah.

În afacerea reuniunii de maghiarisare din Cluj

— scrie organul săsesc „Kronstädter Zeitung“ — s'au adunat Maghiarii Brașoveni în număr de vre-o 200 persoane hotărînd a lua parte la numita reuniune. Avocatul Dr. Kabdebo a desvelit în o cuvîntare mai lungă scopurile reuniunii. El a accentuat, că elementul maghiar din Ardeal e în minoritate și că e primejduit în existența sa de naționalitățile străine. „Reuniunea de cultură maghiară din Ardeal“ și-a ales dar' ca devisă: „Să păstreze națiunii maghiare ce mai e de păstrat în limbă și posesiune.“

În comitatele, în care Maghiarii sînt amestecați cu „Olăhimea“, ei sînt absorbiți de cea din urmă, sînt despoiați de portul și limba maghiară și pe unele locuri și de religieune. În ținuturile, unde sînt în majoritate Sașii și Germanii se constată, că Maghiarii au rămas înderēt în cetit și scris și că stau departe înderētul elementului german în privința posesiunii. Causa preponderanței de influență a Sașilor și Germanilor în cercurile mestecate e de a se cerca în superioritatea culturii lor. Maghiarii trebuie să se nisuiască a se ridica moralicesce și materialicesce.

În contra acestora — dîce organul săsesc din Brașov, — n'are nime nimic, și dacă „Reuniunea de cultură maghiară din Ardeal“ nu ar urmări alte scopuri, în acest cas naționalitățile nemaghiare nu ar avē motiv de a privi cu ochi galeși la pomenita „Reuniune culturală. Dar' ori cât s'au ferit bărbății conducători ai adunării spre a ascunde tendențele de maghiarisare, totuși o întemplantare neprevădută a tradat existența acestei tendențe.

Un anumit Iuliu Moor, ne spune „Kr. Ztg.“ a susținut în cuvîntarea sa, că „Reuniunea de cultură“ are în vedere numai apărarea elementului maghiar, ear' nu maghiarisarea. S'a născut însă un sgomot între „patrioții“ soviniști și bietul Moor abia după un timp mai lung a putut reîncepte cuvîntarea declarînd, că „Reuniunea“ nu are de scop a maghiarisarea, de cumva nu se privesc ca maghiarisare răspîndirea limbii maghiare printre celelalte naționalități.

„Întrebăm acum“ — dîce organul săsesc din Brașov — „nu e oare în faptă sovinișism de maghiarisare răspîndirea limbii maghiare între naționalitățile nemaghiare?“

„Se înțelege de sine, că Maghiarii lucră consecuenți proverbului: „Măța cu clopot nu prinde șoareci“ și se încearcă prin urmare ori a tăgădui total tendențele de maghiarisare, ori a le

eșia câte odată de acasă, apoi când revenia, era și mai mahnit.

Se apropia sf. Nicolae. Femeia își aduse aminte cu groază, că nu pregătise nici o petecuță de învăț, nici un scutecel pentru copilul care avea să vie. Sărmanul mititel! nime nu se bucura de venirea lui! Ea începă să caute în dreapta și în stînga și nu mai găsia nimic. Ar fi trebuit să iee dela ceialalți, și aceasta nu o voia. Era mai bucuroasă să suferă ea frig decăt bărbatul ei sau copiii. Ea scoase o fustă caldă de pe dînsa, o puse pe pat, apoi începă să caute foarfecel.

Mitriță cu ceilalți copii se strînseseră într'un ungheriu și vorbeau încet între dînșii. Apoi făcură un pachet din diferite lucruri și Mitriță îl aduse la mama lui.

— „Mamă dragă, nu-ți tăia fusta! Eacă noi am strîns lucruri de ale noastre, care nu ne trebuie, ca să îmbraci cu dînsele pe copilul care are să vină.“ Și cu mare fudulie scoase din pachet, mai întâiu o jiletcuță, o cămeșă, o păreche de călțuni și o căciulă de blană de oae.

— „Eu n'am nevoie de căciulă; veđi ce pēr mult am, n'are să-mi fie frig! Ionică a dat jiletca, Marița cămeșă, mai are două, și Savastîța a dat călțunii.“

Mama zîmbi puțin, apoi îi sărută pe copii și le mulțumi.

— „Numai voi gândiți, că are să mai vină unul. — Mai bine n'ar mai veni!“

(Va urma.)

mira de aceasta foarte mult. Și în altă privință pără cu totul schimbat. — Din omul cel vesel se făcuse o fință sarbădă și tăcută. — Dacă-l chema la masă, nenea încet, mănca așa de puțin, și se scula îndată, încât simțiai, că se duce flămînd. Femeia lui nu înțelegea de unde vin aceste toate, și grijea ei de această schimbare, creștea cu fie-care și.

Nici băiatul nu mai era ca de altă dată. Era așa de galbin și tăcut și tot pe gânduri

Earna se făcu mai aspră, trebuiau lemne, pîne, haine calde. Începuseră de mult a vinde lucrurile din casă, și bărbatul tot nu se decidea la muncă.

Sărmana femeie dîse într'o și cătră băiatul cel mai mare:

„Mitriță! întrebă tu pe tata, când are să înceapă a lucra. — Uită-te, eu vînd tot din casă, și mai că nu mai am ce vinde, — și ea începă să plîngă.

Băiatul nu răspundea nimic, el scia, că tată-seu nu va mai pute lucra ferăria nici odată.

Și și după și trecea. Toate lucrurile cele mai bune erau de mult vîndute, începuse a vinde și cele mai trebuincioase.

Erau vremi grele, foarte grele!

Copiii nu mai vedeau decăt fețe mahnite, și mama lor cea bună și blîndă era atât de amărîtă, încât nu le mai spunea un cuvînt bun. Nici ei nu mai erau ca altă-dată; tăcuți și liniștiți, ședeau prin unghere. Abia îndrăsniau să vorbească între dînșii cu jumătate glas. Ferarul

ascunde sustinând, că dinții nu voiesc să impună nimenei limba maghiară, ei voiesc să ofere numai mijloacele pentru însușirea aceleia. E oare aceasta adevărat? Nici decît. Nu e oare silă instrucție obligatorie a limbii maghiare în scoalele nemaghiare; nu e oare silă în aceea, că dela toți candidații de învățători se cere, ca să dovedească că posedă aptitudinea de a propune în limba maghiară? În contra limbii nemaghiare obligate nu avem nimic, o ținem de corespunzătoare și folosite și prin urmare îndreptățită. Nu se poate însă ascunde „silă” ce se face prin această dispoziție a legii. Dispoziția relativă la candidații de învățători însă întrece mult conceptul unei sile corespunzătoare și folosite și nu se poate justifica prin nimic.

Maghiarii se laudă apoi cu declarația, că ori-care „străin” își poate vorbi liber limba sa în Ungaria și cred că prin aceasta au pronunțiat o liberalitate extraordinară a rasei maghiare față cu națiunile conclocoitoare... În viața publică însă limbile naționalităților nemaghiare sînt la noi restrînse în mod necuviincios. Legea de naționalități din anul 1868 garantează, ce e drept, o anumită măsură de egală îndreptățire. Această lege s'a stîrbit însă de atunci în multe moduri și încat a rămas încă intactă se ignorează decîtă autorități cu scirea și învoirea guvernului — se calcă în picioare. La judecătoria idiomelor nemaghiare sînt excluse în contra legii de naționalități. În multe părți ale administrației s'a prescris prin ordinațiuni ministeriale sau dispozițiuni oficiale usul limbii maghiare, cu toate că aceasta nu e cerută de legea de naționalități. Cu concesiunea usului limbilor nemaghiare nu pot așadar parada Maghiarii.

Afirmarea des repetită, că în Ungaria și nemaghiarii pot să ajungă în oficiile cele mai înalte e adevărată numai sub condițiunea — și și atunci numai în măsură restrînsă — dacă respectivul își reneagă mai mult sau mai puțin, originea sa sau spriginesea în ruptul capului pe guvern. Cine nu-și ascunde însă simțimentele naționale, acela îndazar va astepta să fie numit sau promovat în oficiu, chiar și dacă e cel mai capace și mai acurat în slujbă. La ocuparea oficiilor e tocmai naționalitatea în prima linie normativă. Un nume unguresc compunese mai mult ca un atestat strălucit; necapacitatea e pedecă mai mică decît naționalitatea nemaghiară. Cu ocaziunea organizării judecătorilor d. e., o mulțime de oficianți nemaghiari cu cea mai eminentă calificățiune au cădut, de tot sau numai în un oficiu mai mic, precînd tot ce a purtat un nume maghiar fără considerare la capacitate, a fost pus în slujbe înalte. Și aceste se întîmplă și acum totdeauna și pretutindeni cu ori-ce ocaziune. Intelligența nemaghiară se vatămă prin aceasta adînc în înaintarea sa, se jignese în simțimentul de echitate și o astfel de procedură e puțin acomodată a-i însușești pe nemaghiari pentru „idea de stat maghiar”.

O astfel de procedură în ocuparea funcțiilor e însă totodată un mijloc de maghiarisare și încă foarte spornic, deoarece foarte adeseori (? Red. „Trib.”) egoismul individual pune în dos conștiința națională și prin aceasta se fac unii apostați. Se mai întrebunțează încă și alte apucături în administrație pentru a promova maghiarisarea: orașele nemaghiare sînt inundate cu funcționari maghiari, ear' funcționarii nemaghiari sînt transferați în ținuturi curat maghiare și în acest mod se întărește elementul maghiar, ear' cel nemaghiar se slăbește. E un blăstem pentru progresul administrației și a legislației că ori-ce dispoziție nouă se măsura cu măsura aptitudinii de maghiarisare. Cele mai folosite și mai corespunzătoare dispoziții și instituțiuni se resping, dacă ar pute să servească interesul naționalităților. De aceea perhoreșcarea alegerii în desbateră despre reforma casei de sus, ca nu cumva o jumătate de duzină de reprezentanți ai naționalităților să ajungă în casa de sus. De aceea strigarea după mărginirea libertății de presă, fiindcă aceasta scutesce naționalitățile de furia maghiară de răsunare. Pentru această măsură falsă a oportunității întreaga legislațiune și administrațiune va deveni încă baltă și aceasta nu e politică înțeleaptă.

Cronică.

Asentare în Sibiu. Asentarea tinerilor aparținători cercului Seliște s'a început astăzi. Vineri se va începe asentarea Sibiilor.

Regimentul de infanterie nr. 82 de aici se va deprinde din 9—14 a/e lunii curente totdeauna dela 7 oare dimineața până la 3 oare din ți în pușcat pe distanțe mari pe țermul drept al Cîbinului în direcțiunea cîmterului militar spre Dumbrava mică.

Mutare. Astăzi s'a mutat oficiul cărților funduare de aici din piața mică în „strada Brukental” în casa cea nouă a domnului Ziegler. În decursul săptămîinii acesteia se va muta și procuratura de stat reg. din strada Urezului tot în numita casă a domnului Ziegler.

Sîrbarea școlară din Oena. Veniturile petrecerii și ale reprezentării arangiate de ze-

losul învățător Moise Micu, ajutat de tînrul Savu Radu, la 6 l. tr. s'au urcat la 50 fl. v. a. sumă destinată pentru sporirea fondului școlar gr.-or.

Reprezentățiunea a fost deschisă printr'un discurs de părintele Isaia Henteș, au urmat apoi declamațiunile elevilor și piesa „Cinel” reprezentată tot de elevii scoalei din Oena. Petrecerea cu joc a ținut până în Țori.

Sinod disolvat. În Curtici, una din cele mai însemnate comune din apropierea Aradului, fostul paroh Moise Bocșan, acum protopop al Aradului, a trebuit să disolve sinodul întrunit la 10/22 Februarie a. c. pentru alegerea corporațiilor bisericești. Motivul disolvării a fost un scandal provocat de al doilea paroh, părintele Mladin, care în unire cu fratele seu, fost notar în Curtici, a stăruit ca învățătorul Ciora să renunțe la funcțiunea de notar al sinodului, cerînd ca rigorosantul G. Ploppu să îplinească această funcțiune, cu toate că după statutul organic nu are calificățiunea convenită.

E trist lucru, și nu le face onoare Curticeniilor, cînd un om cu meritele părintelui Bocșan nu poate să mențină ordinea într'un sinod parochial și este silit să îl disolve.

Primirea în instituttele militare de educațiune și instrucție. Cu începutul anului școlar 1885/6, 1 Septemvrie în scoalele reale militare, 18 Septemvrie în asilul militar și în academiile militare vor deveni vacante la instituttele militare c. r. de educație și instrucție aproape 325 locuri arariale cu totul și de jumătate libere, locuri stipendiate și de solvit.

Aceste se împart astfel: 35 în asilul militar, 180 în anul I, 30 în anul III al scoalelor militare inferioare, 80 în anul I al academiilor militare, 20 locuri în secțiunea artileriei și 20 locuri în secțiunea de geniu a academei militare tehnice din Viena.

În anii II și IV ai realelor militare inferioare, și apoi în toți anii realei militare superioare nu se întîmplă o primire ordinară, ci în acestia se vor ocupa numai acele locuri, cari se vor goli prin eventualele scăderi (moarte, delăsare, etc.)

Condițiunile de primire pentru asilul militar se cuprind în nrul 45 al Țarului „Verordnungs-Blatt” din anul 1877, acele pentru celelalte instituttele militare de educațiune și instrucție în ordinațiunea publicată în nrul 25 al „Verordnungs-Blatt”-ului din anul 1875. (Țipărituri separate ale acestei ordinațiuni se pot afla la librăria L. W. Seidl und Sohn în Viena. Red.)

Elevii, cari solvesc, se primesc cu considerare la locurile goale în scoalele și academiile militare. Prețul vitului e fixat pentru realele militare cu 400, pentru academiile militare cu 800 fl., acesta trebuie sovit anticipativ pe câte o jumătate an respectivului institut. La eșirea elevilor din institut nu se va reîntoarce rata deja solvită.

Cereri pentru acordarea locurilor plătite și erariale se primesc decătă comandezile de întregire, de stațiune, de cetăți și de corpuri în lunile Martie, Aprile și Maiu 1885.

Cereri, incurse după terminul de 25 Maiu 1885, nu se mai iau în considerare.

Papa primind pe Cardinali s'a plîns, rîndînd la feliicitările lor, din nou cu cuvinte doioase asupra situațiunii ce s'a pregătit Papalității prin revoluție. Aceasta, a adaus Papa, este influența unei stăpîniri dușmane care mai tîrziu ar pute face raporturile actuale ale S-tului Scaun și mai eroioase, precum a arătat-o spoliațiunea Propagandei în mod elocuent. Dar' chiar și dacă aceste raporturi ar rămîne așa precum sînt astăzi, ele totuși ar fi privite ca insuportabile și nici el nici următorul seu n'ar pute nici odată să se conforme.

Sîrbii și Macedonia. Sîrbii din Macedonia, așezați în regatul Sîrbiei intenționează a ține în Belgrad la 7 Martie st. n. un mare meeting, spre „a susține, cu privire la drepturile eređite naționale și istorice ale Sîrbilor drept element autohton în Macedonia, apărarea lor energetică în contra elementelor străine imigrate, care vreau să și le vindece și care amenință serios elementul sîrbesc din Macedonia”.

Telegrama adresată Țarului de Sôbrania bulgărească este precum urmează: „Reprezentanții Bulgariei, conduși de sentimentul recunoștinței pentru marile binefaceri dovedite fără încetare față cu poporul bulgar, m'au însărcinat cu plăcuta datorie de a exprima Maiestății Voastre iubirea și supunerea poporului bulgar și a ruga pe protectorul și apărătorul slavismului ortodox să pună mâna sa puternică întru apărarea nenorocirilor creștini din Macedonia. Semnat: președintele reprezentanței poporului: Slaveicov.

Aniversarea lui Victor Hugo. Suplimentul Țarului persian „Gil Blas” purtând data de 26—27 Februarie n. conține numai autografele mai multor suverani și bărbați însemnați din Europa adresate marelui poet francez Victor Hugo, cu ocaziunea a 83-a aniversare a născerii sale.

Produsul vîndărei acestui supliment este destinat sîracilor din Paris.

Printre autografe găsim că și următoarele Carmen Sylva Suverana României a scris în albumul bîtrînului poet a secolului:

„Ce ne sont que les sommets altilers, couverts de neige, qui jettent des flammes au soleil couchant”.

Ear' Regele Carol a scris următoarele patru cuvinte:

„Opes regum corda subditorum”.

Calitatea de cetățean român s'a recunoscut după „Monitorul oficial al României” următorilor domni: Ioan Brînduș, State Vaschide, Pavel Carol Schuller și Friedrich Wilhelm Schuller. Un Român, un Grec și doi Nemți (Sași).

† Elena Petrovičiu n. Ioanescu. La 12/24 Februarie s'a sîvrîșit în Peșica, comitatul Aradului, o ceremonie funebreală, care a ținut emoțiune nu numai întreaga populațiune a acestei mari comune românesce, ci în genere toate cerurile din comitatul Aradului. Doamna Elena Petrovičiu, sora d-lui protofisc comitatens Lazar Ionescu, încetată subit din viață, era una din cele mai simpatice figuri în societatea Aradană, centrul de gravitațiune socială al unei numeroase și foarte răspîndite familii și mai presus de toate o amică al poporului, care o numia „buna noastră doamnă”. Cercuri foarte largi au fost dar' dureros atînsse de încetarea ei din viață, și precum ni se comunică din Peșica preste 2000 de persoane au luat parte la conductul funebral și ulițele erau pline pretutindenea, pe unde trecea, ear' la biserică îndesueala era atît de mare, încât abia o mică parte din public a putut să intre.

Prohodul a fost celebrat de părintele Augustin Hameș, asistat de părintele protodiacon Ignatie Pap și de alți patru preoți. Discursul funebral rostit de părintele Hameș a mișcat adînc numărul public mai ales prin cea parte a lui, în care repozata își ia rămas bun dela muma ei bîtrîna rămasă în viață.

Eată și anunțul funebral al familiei repozate: Subscriși în numele lor și al tuturor rudelor lor cu inima plină de durere anunță repozarea preaiubitei și neuitatei soție resp. fiică bună, soră, cumnată și mătușă, a soției lui Georgiu Petrovičiu n. Elena Ioanescu carea în 10/22 Februarie 1885 seara la 6^{1/2}, în etate de 49 ani și a fericitei căsătorii 30 ani, după un scurt dar' vehement morb' și-a dat nobilul seu suflet în mânele Creatorului.

Rămășițele pămîntesci ale repozatei se vor înmormînta în 12/24 Februarie a. c. la 10 oare a. merid. după ritul gr. or. român în cîmterul din loc.

Fie-ți țîrina ușoară și memoria binecuvîntată!

Peșica rom., 23 Februarie 1885.
Iuliana vîd. lui Petru Ionescu, mama bună.
Georgiu Petrovičiu, notar consist., soț (bărbat).
Lazar Ionescu, protofisc comitatens, frate.

Sidonia Ardelean n. Ioanescu,
Marta Roșiu n. Ioanescu,
Maria Istîn n. Ioanescu,

Luisa Barbara n. Ioanescu, surori.
Ioan Ardelean, notar comunal în Soborșin,
Nicolae Barbura, notar comunal în Peșica,
Gregoriu Roșiu, învăț. gr. or. rom. în Semlac,
Constantin Istranescu, paroh gr. or. român în Secusigiu, și

Ioan Istîn, par. gr. or. rom. în Jadani, cumnați.
Și nepoatele:

Sofia Istranescu măritată Beleşiu, protopopeasă în Totvaradia,
Maria Istranescu mărit. Ardelean, preoteasă în Chetegyhaza,
Olga Istranescu măritată Bugarin, preoteasă în Beregsau,
Aurora Istranescu măritată Popoviciu, preoteasă în Otlaca,
Iuliana Ardelean, Georghina Roșiu,
Ersilia, Lucreția și Gabriela Istîn,
Veturia și Sever Barbura, și Vasilca Crista.

Varietați.

(Cătă bere beau studenții nemțesci?)
Cu prilegiul comericiului nu de mult arangiat în localurile „Philharmoniei” în Berlin studenții n'au consumat nici mai mult nici mai puțin, decăt douăzeci toane de bere, adevă cinci-spre-șecce mii de pîtrare. Luând deci parte la comers circa 1460 studenți, ar veni pe fie-care dintr'acea câte deuce pîtrare.

(Anecdotele principelui de Bismarck.)
O broșură din Berlin intitulată „Bismarck-Anekdoten” cuprinde o mulțime de amănunte interesante din viața cancelarului de fer. În următoarele vom comunica și noi unele istorioare amuzante, cari se bazează pe fapte istorice.

1. Bismarck lucra odinioară la judecătoria orășenească din Berlin. Într'o Ți a luat protocol cu un Berlinez, care prin rezistența sa întru atîta a scos pe Bismarck din paciență, încat acesta a sîrit de odată de pe scaun și i-a Țis: „Domnule, moderează-te, ori te dau afară”!

Consilierul de judecătoria, șeful lui Bismarck, care era de față, a bătut cu mîna prietenesc pe umeri ascultantului seu Țicîndu-Ți cu multă liniște, însă dojenîndu-l oare-cum: „Domnule ascultant, datul afară e treaba mea!” Apoi s'a

continuat ascultarea, care însă n'a ținut mult, deoarece Bismarck ear' a venit în foc prin purtarea impertinentă a inculpatului, și sculîndu-se înfuriat de pe scaun a strigat cătră acesta cât a putut: „Domnule, moderează-te odată, sau te dau afară prin domnul consilier de judecătoria!”

2. „La Königgrätz — enarează însuși Bismarck — aveam numai o singură țigare în buzunar, și pe aceasta am păstrat-o sub decursul luptei întregi ca și un sgîrcit comoara sa. La moment nici eu nu m'am folosit încă de ea. În ce colorii viue îmi închipuiam eu cîsial acela, în care aveam să o fumez după lupta învîșă?! Însă m'am înșelat. Am vîșut pe un biet dragon rănit. Zăcea aci fără ajutor, amîndouă mînele îi erau sdrobite, și se vîșea după un pic de paus. Eu căutam prin toate buzunarele, nu găsim însă numai bani, și acestia nu puteau să-i folosească nimic. Aha, eu aveam încă o țigare prețuită! Am aprins-o și i-am aședat-o între dinți. Să fi vîșut cineva surisul mulțumitor al nefericitului. „Încă nici o țigare nu 'mi-a tîgnit așa de bine, ca aceasta, — pe care n'am fumat-o eu!”

3. Întrebînd regele Prusiei pe Bismarck la începutul rîșboiului franco-teutonic: „câ ce vom face cu Franța,” Bismarck i-a dat răspuns de tot caracteristic: „Ne jucăm cu ea de șeseșeci și șese!” (Wir spielen mit ihm sechs und sechzig!).

4. Odinioară se afla Bismarck cu unul dintre superiorii sei înalți singur în birou. Acesta a mers la o fereaștră și bătea fără șfială cu degetele pe sticlă cu intenția de a da de înțeles, că și-a uitat de prezența lui Bismarck. Curînd a pîșit și Bismarck la o fereaștră și a bătut cu degetele un marș militar pe sticlă. Aceasta a avut un efect deșteptător asupra superiorului...

Convocare.

Despărțemîntul I al reuniunii învățătorilor Români din districtul al X-lea Brașov își va ține adunarea sa generală Sîmbătă la 9/21 Martie a. c. în sala caselor bisericilor române din Săcele, în Satlung, dela 9—12 oare a. m. și dela 2—5 oare p. m., la care sînt toți membrii cu stîmă invitați a participa.

Obiectul:
1. Constituirea despărțemîntului.
2. Desbaterea temei propusă de comitetul central al reuniunii noastre: „Highiena în serviciul educațiunii, în special: Mijloacele prin care se poate promova în mod higienic desvoltarea fizică a elevilor.”

3. Propuneri de sine stătătoare.
Satlung, 18 Februarie 1885 v.

Ioan Dorca, I. Darius,
președinte. notar.

Ultime sciri.

Deputațiunea trimisă de consistorul archidieceșan la Viena, după scirile ce primim, mîne Joi, va fi primită de Maiestatea Sa în audiență.

Serviciul telegrafic

al
„TRIBUNEI”.

Budapeșta, 4 Martie n. Casa deputațiilor a primit cu majoritate definitiv proiectul de lege despre reforma casei de sus, hotărînd totdeodată a transmite proiectul casei magnaților spre rezolvarea constituțională. Madarász interpelează pe ministrul de instrucție în afacerea numirii inspectorului școlar din Arad. Se încheie apoi ședința.

Londra, 4 Martie n. Casa de sus. Ministrul de externe împărtășese, că după rapoartele cele mai noue ale comisariului englezesc de graniță Lumsden, Rușii au ocupat pasul Zulficar și Sariyari și au înaintat deja la Yutaten. Guvernului rusec i s'au făcut remonstrațiuni și s'a întefit cu serioșitate, ca să îndrume pe comandanții lor a se abștiné dela o înaintare mai departe, care ar pute provoca o colisiune între Afgani și Ruși. Guvernul rusec a respins retragerea la Sariyari și la pasul Zulficar, dar' a asigurat că va ocolî cu îngrijire conflictele cu Afganii. Cabinetul englez a instruat pe Lumsden să stăruească la Afgani de a-și susține pozițiile lor fără a înainta însă preste ele. Ministrul de coloni Kimberley împărtășese, că Rușii stau deja aproape înaintea de Herat. La întrebare, dacă rîșboiul ruso-englez atîrnă dela șansele conflictului dintre anteposturile afgane și ruseci, Granville răspunde, că această întrebare se se insinue ca interpeleție.

Director: Ioan Slavici.
Redactor responsabil: Cornel Pop Păcurar.

Extrase din foaia oficială.

Licitațiuni:

— În 15 Aprilie a. c. realitățile văduvei Carol Eder la judecătoria cercuală din Tășnad.

Concursuri:

— Un post de vice-notar la judecătoria cercuală din Csik-Szereda. Concursurile sânt a se trimite în 4 săptămâni la prezidiul tribunalului de aci.

Extrase de concursuri bisericești-scolare.

— Postul de protopresbiter gr.-or. în tractul Biserica-albă. Termin 30 de zile. Concursurile sânt a se adresa On. domn Andreiu Ghidiu, protopresbiter în Oravița, ca comisar consistorial pentru alegerea de protopresbiter.

Bibliografie.

„Biserica și școala”. Foaie bisericească, secolastică, literară și economică. Ese odată pe săptămână: Dumineca. Arad, 17 Februarie (1 Martie) 1885. Anul IX. Nr. 7. Sumar: Circular al Ilustrății Sale Ioan Mețian, episcopul Aradului.

Sciri economice.

Pe piețele de bucate în străinătate s'a arătat în săptămâna trecută o mișcare foarte slabă, ce stă în strânsă legătură cu îngrijirea din toate părțile a ridicării vămilor.

ridicarea vămei de cereale nu a impresionat atât de tare asupra comerțului, e însă fapt, că starea prețului e constantă.

Importul României în Austro-Ungaria în 1883.

Table with 2 columns: Item (Animale vii, Produse animale alimentare, etc.) and Value (10,345.085 lei, etc.)

S'au importat dar' în Austria pentru 15,716.832 lei, animale vii și produse animale. În această sumă intră:

Table with 2 columns: Item (Porci, Berbeci și oi) and Value (8,456.400 lei, 1,710.137 lei)

Buletin financiar al României. Transacțiunile au fost astăzi ceva mai numeroase în bursă și cursurile închid în urcare.

După cum am știut, tendința a rămas de câtăva vreme bună și numai realizările au adus scăderea din zilele din urmă.

Daciae-România au închis astăzi cu 297 termen, în urcare de 5 puncte asupra cursului de Sâmbătă.

Naționalele cu 218 1/2 termen. Mobilizările apar earăși pe cotă cu 194 termen. Construcțiunile închid cu 237 termen în urcare de 2 puncte.

Renta amortisabilă 5%: 95 casa. În scrisuri funciare notăm o îmbunătățire simțitoare. Scrisuri funciare rurale 7%: închid cu 102; cele urbane 8 1/4%.

Scăderea agiului e cauza principală a urcării cursurilor acestor din urmă valori.

Agio 10 1/4%.

Piața din Sibiu, 3 Martie. Grâu Hectolitru 74—80 Kilo fl. 5.10 până fl. 5.90, grâu mestecat 68 până 82 Kilo fl. 3.90, până fl. 4.70

fl. 54.— până fl. 56.—, unsoarea de porc fl. 52.— până fl. 54.—, sêu brut fl. 32.— până fl. 34.—, sêu de lumini fl. 50.— până fl. 51.—, lumini turnate de sêu fl. 56.—

LOTERIE.

Tragerea din 4 Martie st. n. Sibiu: 49 35 43 30 46.

Cursul la bursa de mărfuri în Budapesta

Grâu (din Banat): 72—75 Kilo fl. 8.20 până 8.60 76—81 Kilo fl. — până —, (lungă Tisza) 72—75 Kilo fl. — până —, 76—81 Kilo fl. 8.30 până 8.80, (de Pesta) 72—75 Kilo fl. — până —, 76—81 Kilo fl. 8.20 până 8.70, (de Alba-Regală) 72—75 Kilo fl. — până —, 76—81 Kilo fl. 8.20 până 8.70, (de Bacsa) 72—75 Kilo fl. — până —, 76—81 Kilo fl. — până —, (din Ungaria de nord) 72—75 Kilo fl. — până —, 76—81 Kilo fl. 7.95 până 8.45.

Bursa de București.

Cota oficială dela 3 Martie st. n. 1885. Renta amort. (5%) . . . Cump. 94.— vënd. 95.— — Rur. conv. (6%) . . . 90.— „ 91.—

Bursa de Budapesta

Table with 2 columns: Item (Renta de aur ung. 6%, hârtie 5%, etc.) and Price (99.20, 94.30, etc.)

Bursa de Viena

Table with 2 columns: Item (Renta de aur ung. 6%, hârtie 5%, etc.) and Price (99.25, 94.30, etc.)

Publicațiunile „CANCELARIEI NEGRUȚIU” în Gherla — Sz.-Ujvár. — Transilvania.

Opuri din edițiune proprie:

„Amicul Familiei”. Diar beletristic și enciclopedic-literar cu ilustrațiuni. Va apăre în 1/13 și 15/27 și a unei în numeri câte de 1 1/2—2 1/2 coale cu ilustrațiuni frumoase; și va publica articoli sociali, poesii, romane, piese teatrale, romanuri ș. a., — mai departe va tracta cestii literare și științifice, cu reflexiune la cerințele vieții practice; și petrece cu atențiune viața socială a Românilor de pretutindena și a celorlalte populațiuni din patrie și străinătate; și prin umor dulce și satiră aleasă va nusi a face câte o oară plăcută familiei strivită de grijile vieții; și preste tot va nusi a întinde tuturor individiilor din familie o petrecere nobilă și instructivă.

Amor și dincolo de mormânt. Novelă de Ponson du Terrail, tradus de N. F. Negruțiu. Prețul 30 cr. Biblioteca Săteanului Român. Cartea I, II, III, și IV. cuprind materii foarte interesante și amuzante. Prețul la toate patru 1 fl., câte una deosebi 30 cr.

Cărticică de Rugăciuni și Cântări pentru pruncii scolari de ambe sexele și confesiunile. Cu mai multe icoane frumoase. Prețul unui exemplar trimis franco e 10 cr., 50 exemplare costau 3 fl., 100 exemplare 5 fl. a. v.